

O KAROLINI

Blažena

Dražen Antolić

Blago siromasima duhom:
njihovo je kraljevstvo nebesko!

Blago ožalošćenima:
oni će se utješiti!

Blago krotkima:
oni će baštiniti zemlju!

Blago gladnima i žednima pravednosti:
oni će se nasititi!

Blago milosrdnima:
oni će zadobiti milosrđe!

Blago čistima srcem:
oni će Boga gledati!

Blago mirotvorcima:
oni će se sinovima Božjim zvati!

Blago progonjenima zbog pravednosti:
njihovo je kraljevstvo nebesko!

(Mt 5,3-10)

Blago vama kad vas - zbog mene - pogrde i
prognaju i sve zlo slažu protiv vas!
Radujte se i kličite: velika je plaća vaša na
nebesima! Ta progonili su tako proroke prije
vas!«

(Mt 5,11-12)

Blago vama, siromasi:
vaše je kraljevstvo Božje!

Blago vama koji sada gladujete:
vi ćete se nasititi!

Blago vama koji sada plaćete:
vi ćete se smijati!

Blago vama kad vas zamrže ljudi
i kad vas izopće i pogrde
te izbace ime vaše kao zločinačko
zbog Sina Čovječjega!
Radujte se u dan onaj i poskakujte:
evo, plaća vaša velika je na nebu.
Ta jednako su činili prorocima
oci njihovi!

(Lk 6,20-23)

Ali jao vama, bogataši:
imate svoju utjehu!

Jao vama koji ste sada siti:
gladovat ćete!

Jao vama koji se sada smijete:
jadikovat ćete i plakati!

Jao vama kad vas svi budu hvalili!
Ta tako su činili lažnim prorocima
oci njihovi.

(Lk 6,24-26)

KAO KAROLINA

*Život je putovanje prema nebu.
Dobro pazi da ne zalutaš.
Uz put su postavljeni znakovi.
Temelj je 10 Božjih zapovijedi.
Vrhunac su dvije zapovijedi ljubavi.
(KK 1,P)*

Dobra večer. Kao što ste upoznati, večeras sam ovdje da bih vam rekao par riječi o Karolini. Karolini Antolić, koju, osobno, ja nisam poznavao. Za njena života.

Svi vi koji se pitate: *"Kako će ovaj, koji Karolinu nije ni poznavao, govoriti o Karolini nama, koji smo je dobro znali?"*, s pravom se to pitate. I sâm se to pitah u danima nakon što prvi put sretoh Karolinu, a bijaše to dvije i pol godine nakon što je umrla.

Ne znam kako vi, ali ja točno znam kada i gdje i kako upoznah Karolinu.

Zbilo se to u ponedjeljak 12. svibnja ove godine, u Ilici, u dva sata i deset minuta poslijepodne, a znam to, jer pogledah na uru na Trgu upravo u trenutku kad mi glavom prostruja misao, zapravo pitanje: *"A koliko me to ljudi do sada zaustavilo na ulici s takvom molbom?"*

Tek sam poslije bio shvatio, da to ne bjehu samo moje misli, nego svojevrsan susret s Karolinom. Karolinin odgovor na moj pokušaj opravdanja sebe samoga pred samim sobom što sam tako odrješito odbacio molbu meni nepoznatog čovjeka, slučajnog prolaznika, koji

me oslovio nekih dvadesetak metara niže u Ilici, predstavio se, i u jednom dahu izgovorio: *"Imam za Vas vrlo veliku molbu. Biste li bili toliko ljubazni 19. listopada ove godine u Desiniću, poslije večernje svete mise, govoriti o Karolini?"*

Nisam zastao. Nisam pitao: *"Tko ste Vi? Tko je Karolina? Gdje je Desinić? ..."* Ništa. Samo sam ga ovlaš pogledao, u prolazu, kao da ga niti ne čuh.

"Svašta." - govorah si ne prekidajući hod: *"Kuda bih ja to stigao kada bih se zaustavljao kad god me tko presretne s takvom molbom."*

Međutim, iako nisam zastao, svejedno ne stigoh do Trga. Kod Oktogona sretah Karolinu: *"A koliko me to ljudi do sada zaustavilo na ulici s takvom molbom?"*

To je pitanje bilo toliko otrežnjujuće da sam se bez razmišljanja okrenuo i gotovo pa potrčah niz Ilicu za tim čovjekom.

Kad ga sustigoh, pitao sam: *"Tko je Katarina?"* On se blago osmjehne, kao da se nečeg upravo sjetio pa reče: *"Kada bi se nakon duže vremena sreli, i Željko Pereković bi isto Karolinu uvijek prvo zvao Katarina."* Bilo je to izgovoreno tako jednostavno da mi je otklonilo svaku neugodu zbog pogrešno izrečenog imena i znao sam da nema nikakve potrebe za isprikom ili ispravkom.

"Karolina je moja pokojna supruga" - odgovorio mi je. *"Postoji knjiga, dat ću Vam je na uvid pa ćete sami moći upoznati Karolinu."*

1. JEDNOSTAVNA

*Blago siromasima duhom:
njihovo je kraljevstvo nebesko.
(Mt 5,3)*

Poslije, doma te večeri, knjiga "Kao Karolina" zalijepila me za fotelju. Čitao sam bez prestanka. Zgodu za zgodom. Još jednu ... Pa još samo ovu ... I tako da zadnje, 58 zgrade. Zaspah s mišlju da bih možda čak i mogao govoriti o Karolini.

Narod kaže: "Jutro je pametnije od večeri", ali meni nije donijelo odgovore, nego naprotiv, samo još pitanja. A sa svakim novim pitanjem bio sam sve dalje od dolaska večeras ovdje.

Na kraju, sve se svelo na to jesam li nakon takve, mogu slobodno reći, uspješne karijere, spao na vatrogasne domove i privatne skupove. U jednom sam trenutku čak i posumnjao da me se tim zahtjevom zapravo želi omalovažiti.

Oko podneva, donio sam čvrstu odluku da ću odbiti molbu i vratiti knjigu. Ljubazno!

Kad posegoh za knjigom ne bih li je stavio u vrećicu, ispala mi je iz ruke i dok je podizah s poda pogledah mjesto na kojem se otvorio, a otvorila se na četvrtoj zgodu.

Otprilike u sredini, na vrhu desne stranice, na ljubičastoj podlozi bijeli se riječ „duh“. Ispod nje, tekst u 5 redaka. Ukratko, poruka da na temelju odluka koje donosi, duh postaje bolji ili gori.

"A ja sam upravo odlučio odbiti jučerašnju molbu. Je li moj duh tom odlukom postao bolji ili gori?" mrmljao sam.

Nisam se to stvarno pitao, čak niti retorički, nego je to bilo više ironično jer sam o kategorijama duha razmišljao, ne kao bolji ili gori, nego veći ili manji. I ponosio sam se veličinom svog duha ne uviđajući da ponekad veliki, napuhani duh, ispuni cijelog čovjeka ne ostavljajući u njemu mjesta za druge. Nikog ne prima. A istovremeno u svojoj, nazovimo to veličini, ne može ni izaći iz čovjeka, ne ide nikome u goste. Pa je čovjek osuđen na samoću ...

A desno od te riječi "duh", prva slika Karoline. Slika trogodišnjeg djeteta koje tek kreće u život. U zajedništvo ...

Kako bih rekao,

siromaštvo duhom je stanje duha koji je **jednostavan**.

Istovremeno velik, da u njemu uvijek ima mjesta za Boga i bližnje, i malen, da se i kod Njih vazda za njega nađe mjesta.

Blago skromnima, jao nadmenima.

"A Karolina,

Karolina je vjerovala, ne strepila."

2. VEDRA

Blago ožalošćenima:
oni će se utješiti!
(Mt 5,4)

Znao sam ja da je čovjek stvoren za zajedništvo, ne za samoću, pa me prožmu blagopotičuće misli usuditi se dati si priliku bolje upoznati Karolinu.

Ali blagost te pobude ne preli se na moje tijelo. Štoviše, još se jače uznemirih. Mogao sam osjetiti težinu u prsima, kao da mi mlinski kamen pritišće srce. Jedan osjećaj nelagode koji sam silno želio da nestane. Žalost. Zapravo sam bio žalostan.

Bezvoljno, s knjigom još uvijek otvorenom na toj četvrtoj zgodi, sjedoh za stol. Kad se malo pribraha, pogled mi se usmjeri na desnu stranicu. Večer prije, čitao sam zgode na lijevim stranicama, a desne bih samo preletio pogledom i okrenuo novi list. Novu zgodu.

Na desnoj stranici, u sredini, dominira crno bijela fotografija. Naizgled sasvim obična. Dvije djevojčice u bijelim haljinama, skoro jednake, obje drže slične listove papira, pretpostavljam spomen na dan prve pričesti.

Fotografija, jedan trenutak u vremenu. Ali desno do nje, cijeli film. Poledina iste te fotografije na kojoj je posveta koju je dijete, ni 7 godina, svojom ručicom, sitnim slovima napisalo tati, koji je i taj dan morao raditi za nju i obitelj. U Njemačkoj. A ona je toliko žarko željela da tata bude tu. Da je vidi. Da se ponosi njome.

Kažem, cijeli film:

Mogao sam vidjeti kako poslušno stoji dok je odijevaju u svečano, kako smjerno hoda u procesiji, kako mirno kleči u crkvi ..., čuti kako zvonkim glasom recitira ispred oltara, kako jasno izgovara "Amen" i sa smiješkom se vraća na svoje mjesto nakon što je prvi puta primila Tijelo Kristovo. I ... I kako se cijelo to vrijeme krišom osvrće, ogledava, ne bi li negdje ugledala tatu. Nije li ipak nekako uspio doći.

A najjasnije sam vidio tu malu djevojčicu, Karolinicu, kako, nekoliko dana kasnije, suznih očiju gleda tu istu fotografiju, preokreće je, okrećući i žalost u radost pišući nevješt看 dječjim rukopisom:

"Uspomena dragom tati za dan 1. sv. pričesti.
18.6.1972. Filipčić Karolina."

Siguran sam da na svijetu postoje stotine, tisuće, milijuni sličnih fotografija, ali ne bih stavio ruku u vatru da bi se mogla pronaći i jedna s takvom posvetom na poledini.

Sada mi je jasno i svjedočanstvo njenog brata Marija, citiram: "Karolina je bila jedna od milijun."

Kako bih rekao,

ožalošćenost je stanje duha koji je **vedar**.

Svjestan da nije u potpunome zajedništvu s Bogom ili s bližnjima, ali istodobno i pun nade u vječno zajedništvo.

Blago suosjećajcima, jao bešćutnima.

A Karolina,

Karolina se nadala, ne očajavala.

3. NJEŽNA

Blago krotkima:
oni će baštiniti zemlju!
(Mt 5,5)

Poledina fotografije s Karolinine prve pričesti otvorila mi je oči, a zapravo više bi odgovaralo istini, reći, otvorila mi je srce ili još točnije, usmjerila mi duh iz glave prema srcu. A u srcu sam osjećao da je pogrešna moja "čvrsta" namjera vratiti knjigu prije nego što pobliže upoznam Karolinu. Što je učinila ta mala djevojčica? Tata nije mogao doći, pa mu je sačuvala fotografiju za uspomenu. Kada dođe ...

Ta jednostavnost dječjeg duha stubokom me promijenila. Kamen kao da mi je pao sa srca, a sputavajući osjećaj nespokoja u mah se pretvori u polet, na čijim krilima otpuhnete su i sve moje sumnje o vjerodostojnosti upućene mi molbe.

Razlog te smjene raspoloženja, ma koliko god to čudno zvučalo, nisam dvojio da je posljedica što sam, umjesto opetovanog se opravdavanja, prihvatio mogućnost da donijeh ishitrenu, nepromišljenu, pa možda čak i pogrešnu odluku.

Iznebuha, ne znam zašto, kako ni zbog čega, preplavi me sjećanje na jednu malu knjižicu pjesama koju mi je pjesnik posvetio napisavši: "Gda buš sebe spoznal, i druge buš znal."

Pamtim da sam, kao u transu, bez prestanka ponavljao te riječi po slogovima, istovremeno

otvarajući prste kao da brojim. "Gda-buš-se-be-spo-znal-i-dru-ge-buš-znal-gda-buš-se-be-spo-znal-i-dru-ge-buš-znal-gda-buš-se-be-spo-zn"

Ne mogu reći koliko je to moje stanje trajalo, koliko sam puta tu rečenicu ponovio po slogovima, ali znam da sam u tom vremenu bio slobodan od ikakvih drugih misli.

Prvo čega ponovno postadoh svjestan bijaše da gledam u svjedočanstvo Karolininog krsnog kuma Alberta, zapisano uz istu tu, još uvijek otvorenu, četvrtu zgodu:

"Karolinu je Bog nadario s osjećajem za druge. Znala je za svakoga kome što treba. I uvijek na usluzi za pomoći."

Kako bih rekao,

krotkost je stanje duha koji je **nježan**.

Smireno vlada sobom, s poniznošću pred Bogom, blagošću prema ljudima i dostojanstvom prema sebi samome.

Blago ljubaznima, jao osornima.

A Karolina,

Karolina je prihvaćala, ne prigovarala.

4. BRIŽNA

Blago gladnima i žednima pravednosti:
oni će se nasititi!
(Mt 5,6)

Smatram se empatičnim i uslužnim čovjekom, ali sam svjestan da, zbog moje urođene suzdržljivosti, reakcije sa stanovitom zadrškom pa i podozrivošću, oni koji me dobro ne poznaju mogu steći o meni drugačiji, oprečan dojam. Vjerojatno sam mogao izbjeći ostavljanje takvog utiska i na vas večeras ovdje, prešutjevši vam moja previranja tog drugog dana nakon što upoznah Karolinu, preskočivši detalje oko početnog odbijanja, sumnje, gotovo pa uvrijeđenosti, ispričavam se za ono "vatrogasni domovi" i "privatni skupovi", i naglasiti samo, a što u potpunosti odgovara istini, da sam poslijepodne tog istog dana svesrdno prihvatio ispunjenje upućene mi molbe. A nakon što sam se bezrezervno stavio na raspolaganje biti na usluzi, svojski sam, kako se kaže, "zagrijao stolicu".

Proveo sam dane i dane ne odvajajući se od knjige "Kao Karolina", koju sam za razliku od drugih knjiga čitao tražeći istinu, a ne segmente efektne za interpretaciju.

Nemam namjeru govoriti Vam o knjizi, budući je većini vas ovdje prisutnih ona svojevrsna Karolinina ostavština. Čak sam vam pomalo i zavidan, jer ovaj primjerak koji držim u ruci, nije moj, nego ga moram vratiti. A nisam još spreman vratiti knjigu. Iako sam je mjesecima

čitao, bolje rečeno proučavao, analizirao, uspoređivao, grupirao, sintetizirao ..., imam još štošta za istražiti.

Svaka zgoda, pouka, slika, fotografija, svjedočanstvo, prilog, dodatak, priča je sama za sebe, a istovremeno i nerazdvojni dio cjeline. Čak i boje imaju svoje značenje, s čime sam se podosta mučio ...

Ono u što sam se u potpunosti uvjerio je, da nemam nikakve potrebe sumnjati u zapisano u knjizi.

Zgode vrve imenima sudionika. Samo u ovoj, četvrtoj, poimence je navedeno 5 njih koji bi lako imenovali još tridesetak svjedoka, u ovoj zgodi neimenovanih, ali spomenutih ljudi.

Svjedočanstva su od Karolininih bližnjih koji su bili živi na dan predstavljanja ove knjige. Većina vas je i večeras ovdje, zar se ne bi već netko javio i osporio!

Tu su i prilozi koji bez svake sumnje potvrđuju neke od opisanih zgoda. Dopustite mi da se osvrnem samo na darove: krunice od kumice, manžete od tete, slike za posebne prilike, rukotvorine i pletenine od Karoline.

Bez dvojbe, knjiga je o stvarnoj Karolini.

Kako bih rekao,

glad i žeđ za pravednošću je stanje duha koji je **brižan**.

Ponirući u dubinu svog srca traži utisnute istine po kojima će znati kako Bogu i bližnjima davati što im pripada.

Blago odgovornima, jao nemarnima.

A Karolina,

Karolina se kajala, ne opravdavala.

5. SUSRETLJIVA

Blago milosrdnima:
oni će zadobiti milosrđe!
(Mt 5,7)

Usušujem se reći da sam knjigu proučavao vrlo temeljito i da sam Karolinu jako dobro upoznao. Iako sam se čitajući knjigu uglavnom usredotočio na istraživanje o Karolini, povezivanjem različitih zgoda, svjedočanstava, kasnije i priloga i dodataka, moram priznati da sam se u nekim prilikama i dobrano nasmijsao.

Nemčić. Vjerujem da se svi sjećate te zgode. "Gospođo! Gospođo! Zlo se dogodilo." Meni je bila posebno smiješna jer sam i sâm bio sudionik vrlo slične situacije. Glavni lik u priči isto je bio kum, tako da mi je žao što u knjizi nema "Nemčićeve" slike. Možda se radi o istom čovjeku. Samo, u mom slučaju mjesto radnje je bilo parkiralište kod bolnice Sveti Duh.

Supruga i ja smo se vraćali iz posjete nekome, kadli nam žurnim korakom, skoro pa trčeći, prilazi usplahireni čovjek. Uglavnom, ista priča. Kao, kuma su mu iz Svetog Duha hitnom prebacili u traumatološku bolnicu pa mu treba par kuna, tada su još bile kune kada se to zbilo, za taksi do Draškovićeve.

Ne mogu reći da sam se snašao, odnosno da sam odmah prepoznao da se radi o prijevari, nego sam onako spontano ponudio čovjeku, "Nemčiću", da ćemo ga mi prebaciti do Traume. To nam je

ionako, maltene, usput prema doma. Uto, on zastade na tren, kao da se malo zbunio, ali se odmah snađe i reče da nije sam, tu su i kuma i dijete... *"Ništa, ima mjesta u automobilu"* ja sam nastavio biti na usluzi. *"Mogu i oni s nama."* U tom trenutku, "Nemčić", zovimo ga tako, ustukne i okrene se uz ispriku što je smetao, žurno se kao vraćajući kumi. I tako je taj susret završio.

Iako nisam posumnjao da se radi o prijevari, igrom slučaja nisam platio tu svoju lakovjernost. Kune su mi ostale, ali nisam ni učinio nikakvo dobro djelo. Putnika primio ili barem prevezao.

Sada, nakon što sam pročitao opis slične Karolinine zgode koji završava konstatacijom: "Nije Karolina bila naivna. Radije bi sto puta bila prevarena, nego da jedanput neopravdano nekome ne pomogne", sada mi je čak i malo žao, što nisam tada "Nemčiću" udijelio koju kunu.

Kako bih rekao,

milosrđe je stanje duha koji je **susretljiv**.

Spreman na svekoliko odricanje u korist bližnjih, ne ovisno o tuđoj nevolji ili vlastitom izobilju.

Blago širokogrudnima, jao sebičnima.

A Karolina,

Karolina je praštala, ne zamjerala.

6. DOBROHOTNA

Blago čistima srcem:
oni će Boga gledati!
(Mt 5,8)

"Karolini se dobrota vidjela na licu." Riječi su to, svjedočanstvo, njene firmane kume, gospođe Anke Župančić.

Spomenuo sam već, da sam detaljno istraživao o Karolini. Čak sam si i napravio popis pridjeva koje ste vi u svojim svjedočanstvima o Karolini koristili.

Dobrota je jedan od najučestalijih. Uz osmijeh, vedrinu, ...

Međutim, ono što sam posebno zapazio, to je da tu osobinu niste koristili samo kao epitet vezan uz Karolinu, nego da ste ga u više navrata vezali i uz Karolinin odnos prema drugima. Za primjer, svjedočanstva dviju Karolininih firmanih kumčica.

Valentina: "Karolina, moja kuma... uvijek je imala osmijeh na licu i vedrinu u srcu. Za svakog je našla lijepu riječ i dobrotu."

Dragica: "Bila je dobri duh obitelji Antolić. U svakom je znala pronaći dobrotu."

Kuma i kumčice, dakle, kažu da je Karolina bila dobra, imala dobrote i za druge, ali i znala pronaći i primiti tuđu dobrotu.

Netko bi mogao reći da je za očekivati lijepe riječi od kume i kumčadi. Vjerojatno i je, mada sam siguran u slučaju Karoline da to nisu tek lijepe, nego iskrene riječi.

Kako sam tako siguran u to? 45 svjedočanstva se poklapa. A nisu sva samo od odraslih. Djeca ne bi birala riječi iz ljubaznosti.

"Moje prijateljice su je zvale nasmijana i vedra teta s punim bunkerom čokolade. Jako mi fali, ali barem imam puno lijepih sjećanja na nju." Svjedočanstvo je to Karolinine tada desetogodišnje nećakinje Leone, a zapravo i njenih prijateljica slične starosti.

Nasmijana i vedra teta s punim bunkerom čokolade ...

Nisam proučavao samo svjedočanstva, vidio sam i priloge, rekli bi materijalne dokaze. Toliko ručno rađenih poklona ... Spomenuo sam već ... A tu su i zgode. Nikola i pranje nogu ... Čovjek koji sakuplja boce, jedini kojeg je Karolina poznavala, a nije pitala za ime. ... Pročitajte ponovno.

Kako bih rekao,

čistoća srca je stanje duha koji je **dobrohotan**.

Odlučan iz svog srca iznositi samo dobro, a svaku napast pretvoriti u kušnju ne pripuštajući zlo svome srcu.

Blago dobrima, jao opakima.

A Karolina,

Karolina je blagoslivljala, ne proklinjala.

7. SRDAČNA

Blago mirotvorcima:
oni će se sinovima Božjim zvati!
(Mt 5,9)

Citirao sam već nekoliko vaših svjedočanstava o Karolini. Koliko sam ih samo puta pročitao u ovih proteklih pet mjeseci. Proučavao sam ih kao cjelinu samu za sebe, bez zgoda, fotografija, priloga ... Kao da se knjiga sastoji isključivo iz Vaših svjedočanstava.

Sva su u međusobnom skladu, a u isto vrijeme svako na svoj način posebno.

Ne bih mogao ni po čemu bilo koje izdvojiti, a opet da je i samo jedno u knjizi, bilo koje, svako bi bilo dostatno.

Ipak, jedno me naročito ganulo. Potreslo.

Višnja. Je li večeras ovdje s nama Višnja Jazbec? ... Tako bih Vas želio zagrliti ...

Vaše svjedočanstvo o Karolini: "Bila mi je i ostala najprijateljica!"

Kada sam, gospođo Višnja, po ne znam koji put čitao ovih Vaših 6 riječi o Karolini, a bilo je to na Rokovom perivoju, na klupici preko puta Kljakovića, baš gdje je Karolina pohađala likovni tečaj, slomih se. Knjiga mi sklizne u krilo, glava klone i u tren se našoh na mirogojskoj pozornici.

Ta jedna jedina, svezremenska rečenica, urešena Vašom skraćenicom, „najprijateljica“, uprizori mi moju, nadam se ne tako skor, ali izvjesnu budućnost. Mogao sam čuti oprostajne govore, nizanje uloga, nabranje nagrada ...

Ali, hoće li tko reći: "Bio mi je i ostao najprijatelj." Hoće li tô tko reći. Ima li netko tko bi to mogao reći?

U zbilju me vrati prigušeni glas djevojke koja govoraše svome dečku: *"Dobro je, u redu je. Nije mu loše, vidiš da samo plače."* Shvatio sam da govore o meni i klimnuo im u zahvalu na iskazanoj brizi koje i ne bijah svjestan.

Dvoje mladih, zaljubljeni, sretni na pragu zajedničkog života, koji tko zna što im je pripremio.

S vremenom povezanost oslabi, niti popucaju, veze se pokidaju, nekadašnju privlačnost zamijeni ravnodušnost, čak odbojnost, u najgorem slučaju i mržnja. Ljudi se udalje, prijatelji postaju tek znanci, nerijetko i neprijatelji. Teško se opet pomiriti. Često to ne ide bez pomoći drugih.

"Bio mi je i ostao najprijatelj", mogu li jâ to za nekoga reći? Kada ga ne bude, hoću li imati kome to reći? Kao Višnja za Karolinu ...

Kako bih rekao,

mirotvorstvo je stanje duha koji je **srdačan**.

Sabrano, sebe ne zavaravajući, bližnjima ne laskajući, govorom ne naređuje niti šutnjom optužuje.

Blago iskrenima, jao prijetvornima.

A Karolina,

Karolina je razgovarala, ne ogovarala.

8. STRPLJIVA

Blago progonjenima zbog pravednosti:
njihovo je kraljevstvo nebesko!
(Mt 5,10)

Pitao sam se kako je to Karolina koja bi uvijek mirila, uspjela putem nikog ne izgubiti. Ostati najprijateljica. Koliko je to teško i sâm sam ne jednom iskusio. U želji da pomirim bliske mi osobe, nastojao sam biti objektivan, a ispalo bi da sam odabrao stranu. I znate već, kako to obično završi ...

Nema tome dugo da sam, proučavajući knjigu, po prvi puta više pažnje posvetio poglavlju kazalo. Cijelo vrijeme kazalo sam nekako preskakivao, djelomično i jer, činilo mi se izvrnuto. Umjesto da me, što i je zadaća kazala, usmjeri na određeno mjesto u knjizi, ovdje je slučaj da čitatelj treba povezivati mjesta iz knjige s pojmovima u kazalu.

A pojmovi ... To mi je cijelo vrijeme promicalo. Pojmovi u kazalu su temeljni obrasci katoličkog nauka.

Kako ovaj primjerak knjige nije moj, nisam ništa upisivao, ali sam si na posebnom papiru napravio tablice kao u knjizi.

Vrlo brzo mi je postalo jasno da su tablice univerzalne i da ih ne trebam primjenjivati isključivo vezano uz knjigu.

Pomalo mi prelazi u naviku bilježenje mojih životnih situacija u obrasce nauka Katoličke Crkve. Isprva sam najčešće zapisivao događaje

za koje misljam da sam u nečemu bio zakinut, da doživjeh nepravdu. Kad se zalažem za istinu, a nailazim na otpor, podsmijeh, prijezir, čak i svojevrsnu izolaciju iz društva. Sada to zapišem u rubriku "Nepravdu strpljivo podnositi" pa nisam ogorčen. Naprotiv.

U zadnje vrijeme počeo sam zapisivati i radosne događaje. Posebno mi je zadovoljstvo kada isti slučaj mogu zapisati u više tablica ili kolona. Pokušajte ...

Velim, pitao sam se kako je to Karolina koja bi uvijek mirila, uspjela putem nikoga ne izgubiti. Osim u kazalu, odgovor sam pronašao i u pouci uz 26-u zgodu. Kao i svaka pouka u knjizi i ova broji 25 riječi. Pet redaka po pet riječi. Lako sam zapamtio:

"Znam, ono što mogu dokazati. (Točno.)

Više vjerujem nego što znam. (Pošteno.)

Vjera je veća od znanja. (Posljedično.)

Treba znati kome što vjerovati. (Logično.)

Ja vjerujem nauku Katoličke Crkve."

(Tako je ... Karolina uspjela.)

Kako bih rekao,

progonjenost zbog pravednosti je stanje duha koji je **strpljiv**.

Smiono, ne skrivajući se, svojim primjerom potičući i druge, Bogu i bližnjima uvijek daje što im pripada.

Blago postojanima, jao prevrtljivima.

A Karolina,

Karolina je činila, ne kalkulirala.

BLAŽENA

*Blaženstva su za smrtni dan.
Što si do sada proživio.
Što te od sada čeka.
S jedne strane, stanje duha.
S druge, njemu odgovarajuće mjesto.
(KK 3,P)*

I eto me večeras ovdje.

Usuđujem se,

pred Vama,
koji ste Karolinu dobro znali,

i ja reći riječ-dvije,
o Karolini:

"Blažena Karolina."

BLAŽENOST

JEDNOSTAVNOST:
skromni vjeruju,
nadmeni strepe.

VEDRINA:
suosjećajni se nadaju,
beščutni očajavaju.

NJEŽNOST:
ljubazni prihvaćaju,
osorni prigovaraju.

BRIŽNOST:
odgovorni se kaju,
nemarni se opravdavaju.

SUSRETLJIVOST:
širokogrudni praštaju,
sebični zamjeraju.

DOBROHOTNOST:
dobri blagoslivljaju,
opaki proklinju.

SRDAČNOST:
iskreni razgovaraju,
prijetvorni ogovaraju.

STRPLJIVOST:
postojani čine,
prevrtljivi kalkuliraju.

(SKD 176)

BLAŽENSTVA

Blago siromasima duhom:
(koji vjeruju, ne strepe)
njihovo je kraljevstvo nebesko!

Blago ožalošćenima:
(koji se nadaju, ne očajavaju)
oni će se utješiti!

Blago krotkima:
(koji prihvaćaju, ne prigovaraju)
oni će baštiniti zemlju!

Blago gladnima i žednima pravednosti:
(koji se kaju, ne opravdavaju)
oni će se nasititi!

Blago milosrdnima:
(koji praštaju, ne zamjeraju)
oni će zadobiti milosrđe!

Blago čistima srcem:
(koji blagoslivljaju, ne proklinju)
oni će Boga gledati!

Blago mirotvorcima:
(koji razgovaraju, ne ogovaraju)
oni će se sinovima Božjim zvati!

Blago progonjenima zbog pravednosti:
(koji čine, ne kalkuliraju)
njihovo je kraljevstvo nebesko!